

Odbornost???

Při své předvolební kampani zdůrazňoval dnešní pan prezident, že zodpovědná místa by měli zastávat odborníci, tzn. problémy by se měly řešit na odpovídající odborné úrovni. Miloš Zeman ovšem tuto zásadu sám před časem porušil, když zorganizoval jakousi „vycházku“ do Šumavských lesů a označil za původce hynutí smrkových porostů ekology ve správě *Národního parku Šumava*, kteří prý nevedou „boj proti kůrovci“. Dané problematice se věnoval fundovaně jeden pořad „*Meteoru*“ na stanici ČR2- Praha¹, který popsal zkušenosti našich sousedů z Bavorska. Ti „boj s kůrovcem“ nevedou; systematickým studiem došli totiž k závěru, že nejlépe a nejrychleji se napadený les obnoví sám, bez jakéhokoli lidského zásahu². Tento postup je také nejlepší z ekonomického hlediska. Pěstování lesa na vytěžené ploše (pasece) je totiž velice nákladné a výsledek nelze zaručit. Kromě vlastního sázení je třeba stromky obžínat, chránit před (přemnoženou) zvěří apod. Stromkům se nejlépe daří v polostínu - na slunných svazích zbavených větví často uschnou.

Nyní se tato problematika znovu objevila ve formě vládního zákona, který připouští „zásahy proti kůrovci“ i v té nejchráněnější části Parku. Bude to ještě Národní park, když ho budou rozrývat kola „harvesterů“ a traktorů? Je smutné slyšet premiéra Nečase, když známkuje lidi, kteří se snaží zachovat bohatství naší přírody jako „*ekologické fundamentalisty*“. Kromě své neodbornosti nerespektuje právo občanů vyjadřovat svůj vlastní názor³.

Myslím, že takovýto přístup k přírodnímu bohatství, které je dnes, kdy se za účelem zisku plundrují ve světě rozsáhlé lesní komplexy, naší národní ostudou.

Lesní kalamity - rozsáhlé polomy či lesní požáry - existovaly odedávna a lesní ekosystémy se s nimi dokázaly vyrovnat. Dnešní „kůrovcová kalamita“ je vlastně opožděným důsledkem rozsáhlých polomů v 19.století. Tehdy se padlé stromy vytěžily a na jejich místo byly vysázeny smrčky posháněné po celém území tehdejšího mocnářství Rakousko-Uhersko. Ty se přirozeně někdy pro tuto lokalitu nehodily. Nejodolnější je zřejmě smíšený les, který vznikne postupným vývojem (sukcesí).

Dlouhodobě jsou lesy ohroženy hlavně *bezohlednou těžbou* a devastací lesní půdy, která je při dešti smývána do údolí. Ve Středomoří, kde kdysi vzkvétala antická civilizace, bývaly tehdy rozsáhlé cedrové lesy. Ty padly za oběť hlavně stavbě lodí. Dnes tam roste jen trnitý, křovinatý porost - macchie. Byl jsem loni na dovolené na ostrově Rhodu, známého jedním z antických „divů světa“ *Kolosem rhodským*. Převážná část ostrova je vyschlá, koryta řek a potoků bez vody, neduživé olivové sady s poschlou trávou. V hotelech lemujících pobřeží však bylo vody dost - v bazénech i kohoutcích. Pouze v okolí hlavního města Rhodos jsem zahlédl kus lesa a potok s vodou a rákosím. Tak to zde patrně vypadalo na ostrově všude...

Na vývoji lesa se podílí podstatnou měrou také *zvěř*. Přemnožená černá zvěř vyrývá vysázené stromky, na druhé straně pomáhá (svým trusem a rozrýváním půdy) rozšiřovat ty druhy dřevin, jejichž plody konzumuje. Jiným problémem jsou stavy jelenů a srnců. Tradiční systém myslivosti se po privatizaci lesů prakticky rozpadl a přemnožená zvěř ničí mladé porosty.

V Davli, 7. května 2013

Ing. Jan Matys.

Pozn. Autor vychází jak z vlastních zkušeností, tak ze zkušeností svého otce, JUDr. Vladimíra Matyse, který se myslivostí celý život zabýval.

¹ Zavři oči, brouku!

² Také v „hospodářských lesích“ se doporučuje část vytěženého lesa ponechat na místě.

³ Zde by měli zpozornět pracovníci Ústavu pro studium totality